

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14CoKR/37/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5116207141
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Bebčák
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5116207141.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Bebčáka, členov senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a JUDr. Martiny Nemravovej, v právnej veci žalobcu: LawService Recovery, k.s., so sídlom Stráž 223, 960 01 Zvolen, IČO: 47 817 003, správca úpadcu: MERKANTIL s.r.o., so sídlom M. R. Štefánika 32, 012 39 Žilina, IČO: 34 104 992, zastúpeného zástupcom LawService, s.r.o., so sídlom Stráž 3/223, 960 01 Zvolen, IČO: 36 861 723, proti žalovaným v 1/ rade: GAM system, spol. s r.o., so sídlom Nám. SNP 9, 911 01 Trenčín, IČO: 47 148 055, v 2/ rade: O. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXXX/XX, XXX XX T., obaja zastúpení zástupcom Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Legionárska 7158/5, 911 01 Trenčín, IČO: 47 256 907, v konaní o určenie neúčinnosti právnych úkonov, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 38Cbi/2/2016 - 451 zo dňa 9. marca 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 38Cbi/2/2016-451 zo dňa 9. marca 2018 potvrdzuje.

Žalovaný v 1/ rade a žalovaný v 2/ rade majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol a žalovaným v 1/ rade a v 2/ rade priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V odôvodnení poukázal na žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd určil, že Zmluva o zmene subjektu Zmluvy o spotrebnom úvere č. UZF/12/10089 zo dňa 04.11.2014 uzatvorená medzi úpadcom MERKANTIL s.r.o., so sídlom M. R. Štefánika 32, 012 39 Žilina, IČO: 34 104 992 (ďalej aj len „úpadca“) ako pôvodným zákazníkom, žalovaným v rade 1/ ako novým zákazníkom a spoločnosťou ČSOB Leasing, a.s., so sídlom Panónska cesta 11, 852 01 Bratislava, IČO: 35 704 713 ako poskytovateľom úveru (ďalej aj len „Zmluva o zmene subjektu“) a kúpna zmluva uzatvorená medzi žalovaným v rade 1/ ako predávajúcim a žalovaným v rade 2/ ako kupujúcim, na základe ktorej žalovaný v rade 1/ odplatne previedol na žalovaného v rade 2/ vlastnícke právo k motorovému vozidlu značky PATHFINDER, farba biela, ev. číslo TN 792 DT označeného VIN (ďalej aj len „motorové vozidlo“) sú voči veriteľom v konkurze na majetok úpadcu vedenom na Okresnom súde Nitra (správne má byť uvedené Žilina) pod sp. zn. 6K/3/2015 právne neúčinné. Zároveň žalobca navrhoval, aby súd uložil žalovaným v rade 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť v prospech všeobecnej podstaty úpadcu peňažnú náhradu vo výške 8.241,84 € predstavujúcu rozdiel medzi trhovou kúpnu cenou, ktorá sa dala reálne očakávať z predaja motorového vozidla, a 6 mesačnými úverovými splátkami, ktoré zostávalo splatiť úpadcovi v čase uzatvorenia Zmluvy o zmene subjektu na to, aby v zmysle Zmluvy o spotrebnom úvere č. UZF/12/10089 zo 04.05.2012 v spojení so Zmluvou o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva bezodplatne nadobudol vlastnícke právo k motorovému vozidlu.

2. Na odôvodnenie uplatneného nároku žalobca poukázal na uznesenie Okresného súdu Žilina sp. zn. 6K/3/2015 z 13.03.2015 zverejnené v Obchodnom vestníku č. 54/2015 dňa 19.03.2015, ktorým súd vyhlásil konkurz na majetok úpadcu a do funkcie správcu ustanovil Mgr. Ing. Ivanu Šumichrastovú. Ďalej žalobca poukázal na uznesenie Okresného súdu Žilina sp. zn. 6K/3/2015 z 29.06.2015 zverejnené v Obchodnom vestníku č. 127/2015 zo dňa 06.07.2015, ktorým súd odvolal predchádzajúceho správcu a do funkcie správcu úpadcu ustanovil žalobcu. Žalobca uviedol, že z dokumentácie úpadcu vyplýva, že úpadca ako dlžník, spoločnosť ČSOB Leasing, a.s. ako veriteľ uzatvorili dňa 04.05.2012 Zmluvu o spotrebnom úvere č. UZF/12/10089 (ďalej aj len „Zmluva o spotrebnom úvere“), na základe ktorej úpadca získal peňažné prostriedky na kúpu motorového vozidla. Úpadca vopred uhradil časť kúpnej ceny vo výške 2.556 € a poskytnutý úver sa zaviazal splácať v 36 mesačných splátkach vo výške 380,86 €. Zároveň bola uzatvorená Zmluva o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva, z ktorej vyplýva, že v prípade riadneho a včasného splnenia podmienok daných v Zmluve o spotrebnom úvere sa úpadca automaticky stane výlučným vlastníkom motorového vozidla. Dňa 04.11.2014 úpadca ako pôvodný zákazník, žalovaný v rade 1/ ako nový zákazník a ČSOB Leasing, a.s. uzatvorili Zmluvu o zmene subjektu Zmluvy o spotrebnom úvere č. UZF/12/10089, na základe ktorej úpadca postúpil všetky práva a povinnosti zo Zmluvy o spotrebnom úvere a zo Zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva bezodplatne na žalovaného v rade 1/. Skutočnosť, že išlo o bezodplatné postúpenie práv a povinností uviedol konateľ žalovaného v rade 1/ v rámci súčinnosti poskytnutej žalobcovi. Žalobca poukázal na to, že úpadca zaplatil 30 splátok úveru vo výške 11.425,80 € a jednu zvýšenú splátku vo výške 2.556 €, spolu 13.981,80 €. V čase prevodu práv a povinností zostávalo uhradiť 6 splátok vo výške 2.285,16 € na to, aby úpadca nadobudol vlastnícke právo k motorovému vozidlu v zmysle Zmluvy o spotrebnom úvere v spojení so Zmluvou o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva. Dňa 09.12.2014 bolo vlastnícke právo k motorovému vozidlu prevedené zo žalovaného v rade 1/ na žalovaného v rade 2/. Uvedené správcu zistil na základe poskytnutej súčinnosti od Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne, Okresný dopravný inšpektorát, zo dňa 07.12.2015. Žalovaný v rade 2/ súčinnosť ohľadne prevodu vlastníckeho práva k motorovému vozidlu žalobcovi neposkytol. Kúpna cena porovnateľných motorových vozidiel podľa zistení správcu je 10.500 €, z čoho vyplýva, že bezodplatným postúpením práv a povinností k motorovému vozidlu na základe Zmluvy o zmene subjektu sa ukrátil majetok patriaci do konkurznej podstaty minimálne o sumu 8.241,84 €, predstavujúcu rozdiel medzi priemernou cenou obdobného motorového vozidla vo výške 10.500 € a šiestimi mesačnými splátkami spolu vo výške 2.258,16 €, ktoré ostávalo zaplatiť úpadcovi na to, aby nadobudol vlastnícke právo k motorovému vozidlu. Žalovaný v rade 1/ tak splatením zvyšnej časti úveru, t.j. sumy 2.258,16 € nadobudol výlučné vlastníctvo k motorovému vozidlu za zlomok trhovej ceny. Žalobca poukázal na ustanovenia § 58 ods. 1 a 2, § 62 ods. 2, § 9 ods. 1 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii a uviedol, že Zmluvu o zmene subjektu, na základe ktorej došlo k bezodplatnému postúpeniu práv a povinností k motorovému vozidlu, považuje za právny úkon bez primeraného protiplnenia v zmysle § 58 ods. 1 ZKR, nakoľko úpadca v čase, kedy už bol preukázateľne vo finančnom úpadku, bezodplatne postúpil práva a povinnosti k motorovému vozidlu na žalovaného v rade 1/. V zmysle § 58 ods. 2 ZKR v spojení s § 9 ods. 1 písm. e) ZKR išlo o právny úkon v prospech osoby spriaznenej s úpadcom, kedy spoločník žalovaného v rade 1/ je zaťom konateľom úpadcu, ako to vyplýva z priloženého zoznamu spriaznených osôb úpadcu. Zároveň v zmysle § 9 ods. 1 písm. b) ZKR je žalovaný v rade 2/ osobou spriaznenou so žalovaným v rade 1/, nakoľko ide o jeho spoločníka. Vzhľadom na uvedené je dôvodné ustáliť, že úpadca bol v čase prevodu vlastníckeho práva k motorovému vozidlu podľa § 58 ods. 2 ZKR a zároveň v zmysle účtovnej a inej dokumentácie úpadcu preukázateľne vo finančnom úpadku. Zmluvou o zmene subjektu úpadca ukrátil uspokojenie konkurzných veriteľov minimálne o 8.241,84 €. Zistené pohľadávky konkurzných veriteľov predstavujú 2.196.767,59 €. Majetok úpadcu nepostačuje na úhradu zistených pohľadávok. Úpadca v čase preukázateľného úpadcu urobil ukracujúci právny úkon. Inak by sa stal vlastníkom motorového vozidla, z výťažku zo speňaženia ktorého by mohli byť uspokojené zistené pohľadávky. Uzatvorením Zmluvy o prevode subjektu došlo preukázateľne k ukráteniu pohľadávok konkurzných veriteľov, ktoré preukázateľne existovali v čase uzatvorenia odporovaného právneho úkonu.

3. Žalovaní v 1/ a v 2/ rade v písomnom vyjadrení považovali žalobu za nedôvodnú, nakoľko nie sú splnené podmienky na odporovanie právnym úkonom. Podľa žalovaných žalobca neobjasnil pasívnu legitimitáciu žalovaného v 2/ rade, nešpecifikoval okolnosti uzatvorenia kúpnej zmluvy medzi žalovaným v 1/ a žalovaným v 2/ rade a netvrdil, že by touto zmluvou bolo ukrátené uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého veriteľa. Žalovaný v 2/ rade nebol v právnom vzťahu so žalobcom. Vo vzťahu k zmluve o zmene subjektu uviedli, že sa nejedná o právny úkon urobený v prospech osoby spriaznenej s úpadcom, nakoľko prepojenie v zmysle, že spoločník žalovaného v 1/ rade je zaťom konateľom úpadcu,

nezakladá spriaznenosť osôb podľa § 9 ZKR. Plnenie, ktoré dlžník poskytol žalovanému v 1/ rade, malo obvyklú cenu s ohľadom na technický stav vozidla. Žalovaný v 1/ rade okrem práv prevzal aj povinnosť doplatiť 2.285,16 Eur, čo zodpovedá veku, počtu km a technickému stavu motorového vozidla v čase prevodu. Ponuky predložené žalobcom nezohľadňovali konkrétny stav motorového vozidla, a preto žalovaní namietali cenu vozidla stanovenú žalobcom v sume 10.500,- Eur. Žalovaní poukázali na to, že žalobca nepreukázal hodnotu majetku úpadcu v čase účinnosti právnych úkonov ani hodnotu pohľadávok veriteľov v danom čase. Úpadca nechal majetok ohodnotiť znaleckým posudkom ku dňu 31.12.2013. Žalovaní uviedli, že v čase nadobudnutia práva nemohli ani pri vynaložení odbornej starostlivosti poznať okolnosti odôvodňujúce odporovateľnosť právneho úkonu. Podľa žalovaných nebol naplnený predpoklad odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR, nakoľko napadnutým úkonom nemohlo dôjsť k ukráteniu uspokojenia veriteľov.

4. Okresný súd konštatoval, že žalobca sa domáhal vyslovenia právnej neúčinnosti dvoch právnych úkonov, a to Zmluvy o zmene subjektu zmluvy o spotrebnom úvere uzatvorenej medzi úpadcom, žalovaným v 1/ rade a obchodnou spoločnosťou ČSOB Leasing, a.s. dňa 4.11.2014 a kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi žalovaným v 1/ rade a žalovaným v 2/ rade, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k motorovému vozidlu. Žalobca týmto úkonom odporoval ako právnym úkonom bez primeraného protiplnenia podľa § 58 zák. č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej aj len „ZKR“) s tým, že sa jednalo o právny úkon uskutočnený v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom v zmysle § 9 ods. 1 písm. e) ZKR, kedy spoločník žalovaného v rade 1/ Andrej Grác je zaťom konateľky úpadcu Pavlíny Fuksovej. Pokiaľ žalobca následne v písomnom vyjadrení zo dňa 31.10.2016 poukazoval aj na odporovanie ukracujúcemu právnemu úkonu podľa § 60 ZKR, tak v žalobe doručenej okresnému súdu 17.3.2016 odporovanie dotknutým právnym úkonom podľa § 60 ZKR uplatnené nebolo a pokiaľ tak žalobca učinil až v písomnom vyjadrení z 31.10.2016, bolo to po uplynutí lehoty jedného roka od vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu v zmysle § 57 ods. 2 ZKR. Okresný súd sa preto skutkovými tvrdeniami ohľadne uplatnenia odporovacieho práva podľa § 60 ZKR s ohľadom na uplynutie prekluzívnej lehoty nemohol v konaní zaoberať.

5. Vo vzťahu k uplatneniu práva odporovať dotknutým právnym úkonom ako úkonom bez primeraného protiplnenia podľa § 58 ZKR, konštatoval okresný súd zachovanie prekluzívnej lehoty jedného roka od vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu. Uznesenie, ktorým bol vyhlásený konkurz, bolo zverejnené v obchodnom vestníku dňa 19.3.2015 a za deň zverejnenia sa podľa § 199 ods. 9 ZKR považuje deň 20.03.2015. Lehota jedného roka podľa § 57 ods. 2 ZKR začala plynúť dňom 21.3.2015 a posledným dňom tejto lehoty bol deň 20.3.2016. Žaloba bola podaná na súde dňa 17.03.2016, t.j. v rámci lehoty podľa § 57 ods. 2 ZKR. Okresný súd ďalej konštatoval podanie žaloby aktívne vecne legitimovaným subjektom, a to žalobcom ako správcom úpadcu, a tiež uplatnenie práva odporovať právnemu úkonu Zmluvy o zmene subjektu zmluvy o spotrebnom úvere proti žalovanému v 1/ rade, teda proti tomu, kto s úpadcom odporovaný právny úkon dohodol. Tým bola naplnená podmienka pasívnej vecnej legitimácie žalovaného v 1/ rade. K pasívnej legitimácii žalovaného v rade 2/ okresný súd uviedol, že žalobca túto odvodzoval z ust. § 62 ods. 2 písm. a) a c) ZKR. V konaní nebolo sporné, že na základe zmluvy o zmene subjektu zmluvy o spotrebnom úvere nadobudol žalovaný v 1/ rade všetky práva a povinnosti pôvodného zákazníka (úpadcu) vyplývajúce zo Zmluvy o spotrebnom úvere zo dňa 04.05.2012, vrátane zabezpečovacej zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k dotknutému motorovému vozidlu. Rovnako nebolo sporné, že po naplnení podmienok predpokladaných uvedenými zmluvami nadobudol žalovaný v 1/ rade vlastnícke právo k motorovému vozidlu, ktoré následne previedol na žalovaného v 2/ rade. Žalovaný v 2/ rade tak má postavenie toho, pre koho na základe práva z odporovateľného právneho úkonu Zmluvy o zmene subjektu zmluvy o spotrebnom úvere bolo zriadené ďalšie právo (vlastnícke právo k dotknutému vozidlu), v dôsledku čoho za predpokladu naplnenia jednej z podmienok vyplývajúcich z ust. § 62 ods. 2 písm. a), b) a c) ZKR je rovnako pasívne legitimovaný v prejednávanej veci. Pasívna legitimácia žalovaného v 2/ rade vyplýva s ohľadom na skutkové tvrdenia žalobcu z ust. § 62 ods. 2 písm. c) ZKR, keď žalovaný v 2/ rade je osobou spriaznenou so žalovaným v 1/ rade, nakoľko je jeho spoločníkom a konateľom, čím je daná spriaznenosť osôb žalovaného v 1/ a žalovaného v 2/ rade, a to v zmysle ust. § 9 ods. 1 písm. a) a b) ZKR.

6. Okresný súd uviedol, že v konaní o uplatnenom odporovaní práve bez ohľadu na to, ktorá osobitná skutková podstata odporovateľnosti je uplatnená, je potrebné primárne sa zaoberať naplnením všeobecných predpokladov odporovateľnosti podľa § 57 ZKR, vo vzťahu ku ktorým povinnosť tvrdenia aj dôkazná povinnosť zaťažuje žalobcu. Základnou podmienkou odporovateľnosti je podľa § 57 ods. 1 ZKR

preukázanie existencie platného právneho úkonu dlžníka týkajúceho sa majetku dlžníka a preukázanie ukrátenia uspokojenia prihlásenej pohľadávky niektorého veriteľa dlžníka podľa § 57 ods. 4 ZKR. Aktívne legitimovaný subjekt je tak povinný v konaní o uplatnenom odporovacom práve preukázať, že v čase, keď dlžník urobil tento právny úkon, ukrátil ktorúkoľvek, teda čo aj len jednu riadne prihlásenú pohľadávku veriteľa, ktorá existovala v čase, t.j. vznikla, avšak nemusela byť splatná, keď právny úkon dlžníka bol urobený, resp. nadobudol účinnosť. Odporovateľnosť zároveň predpokladá existenciu právneho úkonu dlžníka, ktorým dôjde k ukráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa, to znamená, že v dôsledku konkrétneho právneho úkonu nebude môcť byť pohľadávka veriteľa pre nedostatok majetku uspokojená vôbec alebo čiastočne. Zároveň musí ísť o pohľadávku, ktorá existovala v čase, keď úkon dlžníka bol urobený, resp. nadobudol účinnosť a ktorá bola v konkurze riadne prihlásená a zistená. Aj v prípade, ak právnym úkonom dlžníka dôjde k zmenšeniu jeho majetku, nemožno sa domáhať odporovateľnosti, pokiaľ majetok dlžníka, ktorý mu ostal, postačuje na uspokojenie pohľadávky, nakoľko takýmto úkonom nedochádza k ukráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa. Stav majetku dlžníka je pritom potrebné skúmať k momentu uskutočnenia odporovaného právneho úkonu, nakoľko len v kontexte komplexne zistených majetkových pomerov k uvedenému momentu možno hovoriť o tom, že právny úkon ukracuje uspokojenie pohľadávky veriteľa. Otázka spriaznenosti osôb je relevantná len pre predpoklad úpadku dlžníka v zmysle § 58 ods. 2 ZKR a ukrátenie v zmysle § 57 ods. 4 ZKR sa nikdy neprezumuje, ale v každom konaní o určenie neúčinnosti právneho úkonu je povinný ho tvrdiť a preukazovať žalobca.

7. Podľa okresného súdu nebola v konaní sporná existencia odporovaného právneho úkonu úpadcu, a to Zmluvy o zmene subjektu zmluvy o spotrebnom úvere zo dňa 04.11.2014, ktorá bola uzatvorená medzi úpadcom, žalovaným v 1/ rade a obchodnou spoločnosťou ČSOB Leasing, a.s. Okresný súd ku druhému odporovanému právnemu úkonu, a to kúpnej zmluve uzatvorenej medzi žalovaným v 1/ rade a žalovaným v 2/ rade, na základe ktorej žalovaný v 1/ rade odplatne previedol na žalovaného v 2/ rade vlastnícke právo k motorovému vozidlu, uviedol, že žalobca okolnosti uzatvorenia tejto kúpnej zmluvy nešpecifikoval z hľadiska dátumu jej uzatvorenia ani konkrétneho obsahu. Okresný súd však za rozhodujúce považoval, že podľa § 57 ods. 4 ZKR možno odporovať len právnym úkonom dlžníka, t.j. úpadcu. Kúpna zmluva uzatvorená medzi žalovanými nie je právnym úkonom dlžníka, a preto tento úkon nemožno napadnúť odporovateľnosťou podľa § 57 a nasl. ZKR. Ust. § 62 ods. 2 ZKR rozširuje okruh pasívne legitimovaných osôb, voči ktorým možno uplatniť právo odporovať právnemu úkonu s dôsledkom vyvodenia následkov neúčinných právnych úkonov podľa § 63 ZKR. Ust. § 62 ods. 2 ZKR však nerozširuje okruh právnych úkonov, voči ktorým možno uplatniť odporovacie právo, preto pokiaľ sa žalobca domáhal vyslovenia neúčinnosti právneho úkonu kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi žalovanými, tak v tejto časti okresný súd žalobu zamietol, nakoľko nejde o právny úkon dlžníka (úpadcu).

8. Okresný súd ďalej konštatoval, že žalobca si nesplnil povinnosť tvrdenia ani dôkaznú povinnosť vo vzťahu k naplneniu všeobecnej podmienky odporovateľnosti, a to ukráteniu uspokojenia prihlásenej pohľadávky niektorého veriteľa podľa § 57 ods. 4 ZKR. Touto podmienkou pritom nie je ukrátenie majetku patriaceho do konkurznej podstaty, tak ako na to poukazoval žalobca v žalobe, ale ukrátenie uspokojenia prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov. Pokiaľ žalobca v konaní dovodzoval, že úpadca bol podľa § 58 ods. 2 ZKR a zároveň podľa účtovnej a inej dokumentácie vo finančnom úpadku, tak tieto skutkové tvrdenia neboli dostatočné vo vzťahu k preukázaniu podmienky ukrátenia podľa § 57 ods. 4 ZKR, kedy sa ukrátenie ani v prípade predpokladu úpadku podľa § 58 ods. 2 ZKR nepredpokladá. Predpoklad úpadku nepreukazuje ukrátenie podľa § 57 ods. 4 ZKR. V priebehu konania žalobca neoznačil konkrétnych veriteľov úpadcu, ktorých pohľadávky mali existovať ku dňu účinnosti odporovanej zmluvy o zmene subjektu zmluvy o spotrebnom úvere a ktoré zároveň boli prihlásené a zistené v konkurze. Zároveň tvrdenia žalobcu nesmerovali k preukázaniu, že práve v dôsledku uzatvorenia uvedenej zmluvy došlo k takému zmenšeniu majetku, že pohľadávky veriteľov, ktoré existovali v čase účinnosti tohto odporovaného právneho úkonu a ktoré boli zároveň v konkurze prihlásené, nemohli byť z tohto majetku úpadcu uspokojené. Žalobca v žalobe poukazoval na výšku zistených pohľadávok veriteľov 2.196.767,59 Eur a na skutočnosť, že majetok úpadcu na úhradu zistených pohľadávok nepostačuje. Otázku ukrátenia podľa § 57 ods. 4 ZKR však nemožno posudzovať vo väzbe výlučne na rozsah uspokojenia prihlásených pohľadávok veriteľov, ale je potrebné posudzovať ju vo väzbe na konkrétne majetkové pomery úpadcu v čase uskutočnenia, resp. účinnosti odporovaných právnych úkonov. Žalobca do spisového materiálu predložil zoznam pohľadávok v konkurze na majetok úpadcu s vyznačením popretých pohľadávok, pričom v obsahu písomného vyjadrenia z 31.10.2016 uvádzal, že je z neho zrejma existencia záväzkov úpadcu v čase uskutočnenia odporovaného právneho úkonu. Žalobca však neuviedol žiadne konkrétne skutkové tvrdenia ohľadne konkrétnej pohľadávky

konkrétneho veriteľa úpadcu, ktorá mala byť odporovaným právnym úkonom ukrátená, t.j. existujúca v čase uskutočnenia tohto úkonu, následne prihlásená a zistená v konkurze na majetok úpadcu s tým, že práve v dôsledku uskutočnenia odporovaného právneho úkonu ku dňu jeho účinnosti nemohlo dôjsť k uspokojeniu tejto pohľadávky. Opisanie rozhodujúcich skutočností pritom v zmysle § 132 ods. 2 CSP nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy a nie je úlohou ani povinnosťou súdu v označených dôkazných prostriedkoch vyhľadávať relevantné skutkové tvrdenia žalobcu, resp. ktorejkoľvek strany sporu.

9. Podľa okresného súdu zo skutkových tvrdení a ani zo žalobcom predložených dôkazných prostriedkov nevyplývajú skutočnosti ozrejmujúce hodnotu majetku úpadcu v čase účinnosti odporovaného právneho úkonu a následne po jeho uskutočnení z hľadiska konkrétneho dopadu tohto úkonu na majetkové pomery úpadcu a na možnosť uspokojenia pohľadávok veriteľov. Je povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou žalobcu tvrdiť a preukázať, že práve v dôsledku odporovaného právneho úkonu sa majetok úpadcu zmenšil takým spôsobom, že už nestačil na úplné uspokojenie v danom čase existujúcich pohľadávok veriteľov, ktoré si veritelia zároveň v konkurze prihlásili. Žalobca výlučne poukazoval na účtovnú závierku úpadcu ku dňu 31. decembru 2014, z ktorej je zrejmé, že záväzky úpadcu prevyšovali hodnotu jeho majetku, čo žalovaní spochybňovali predloženým znaleckým posudkom oceňujúcim nehnuteľnosti vo vlastníctve úpadcu. Účtovná závierka úpadcu preukazuje výlučne účtovnú hodnotu majetku k momentu jej zostavenia, nie je však relevantným dôkazom preukazujúcim ukrátenie uspokojenia prihlásených pohľadávok veriteľov podľa § 57 ods. 4 ZKR práve v dôsledku uskutočnenia odporovaného právneho úkonu.

10. Okresný súd preto z dôvodu nepreukázania všeobecných predpokladov odporovateľnosti v zmysle § 57 ods. 4 ZKR žalobu zamietol bez potreby zaoberania sa naplnením osobitných predpokladov odporovateľnosti podľa § 58 ZKR. Okresný súd preto nepovažoval za potrebné vykonávať dôkazy na návrh žalovaného, a to výsluch svedkyne O. Z. zamestnankyne úpadcu, k priebehu a okolnostiam prevodu práv zo zmluvy, svedka W. Q., zástupcu spoločnosti EUROvrak, s.r.o., ku stavu motorového vozidla v čase jeho prevodu ani pripojenie konkurzného spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 6K/3/2015, z obsahu ktorého žalovaní v 1/ a 2/ rade konkrétne dôkazné prostriedky a skutkové okolnosti, ktoré nimi mali byť preukázané, neoznačili a tento dôkazný návrh uviedli len vo väzbe na tvrdenie, že hodnota majetku úpadcu bola dostatočne vysoká na to, aby pokryla hodnotu jeho záväzkov. Vo výroku o náhrade trov konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 CSP a keďže žalovaní v 1/ a 2/ rade boli v konaní v celom rozsahu úspešní, priznal im voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

11. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca cestou právneho zástupcu. Odvolanie odôvodnil tým, že okresný súd dospel z vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca v priebehu konania tvrdil a preukazoval, že úpadca v čase svojho úpadku bezodplatne postúpil všetky práva a povinnosti zo zmluvy o spotrebnom úvere, vrátane majetkového práva spočívajúceho v práve prechodu vlastníctva k motorovému vozidlu zaplatením poslednej úverovej splátky v prospech žalovaného v 1/ rade, čím došlo k ukráteniu veriteľov. Žalobca tiež tvrdil a preukazoval, že zmluvu o zmene subjektu je nutné považovať za právny úkon bez primeraného protiplnenia, ktorým došlo k ukráteniu veriteľov, a to minimálne o sumu 8.241,84 Eur. Touto zmluvou tak došlo k úkonu, ktorým úpadca previedol bez akejkoľvek odplaty svoje majetkové právo, v dôsledku čoho sa de facto znížila hodnota jeho majetku. Žalobca tak v konaní netvrdil, že by odporovaným úkonom došlo k ukráteniu majetku úpadcu podliehajúceho konkurzu, ale tvrdil, že týmto úkonom došlo k ukráteniu uspokojenia pohľadávok konkurzných veriteľov. Nemožno sa stotožniť ani s tvrdením okresného súdu, že žalobca neoznačil konkrétnych veriteľov, ktorých pohľadávky mohli byť ukrátené. Žalobca predložil zoznam pohľadávok veriteľov v konkurze s vyznačením ich popretia, z ktorého bola zrejmá existencia záväzkov úpadcu v čase uskutočnenia odporovaného úkonu. Žalobca v tejto súvislosti poukazoval na pohľadávky konkurzného veriteľa Antalis, a.s., ktoré existovali v čase uskutočnenia odporovaného úkonu. Žalobca tým dostatočne preukázal existenciu pohľadávok konkurzných veriteľov, ktoré boli zistené v konkurze a ktoré v čase uskutočnenia odporovaného úkonu existovali. Pokiaľ mal okresný súd za to, že napriek predloženým dôkazom žalobca nepreukázal podmienky odporovateľnosti, tak rozsudok trpí vadami, ktoré spočívajú v skutkových zisteniach okresného súdu a ktoré mali za následok aj nesprávne posúdenie veci. Podľa žalobcu pre úspešné odporovanie je v zmysle ustanovení ZKR potrebné preukázať všeobecné predpoklady odporovateľnosti, ktorými sú právny úkon dlžníka, účinnosť právneho úkonu dlžníka a ukrátenie uspokojenia pohľadávky veriteľa a osobitné predpoklady, ktorými sú vyhlásenie konkurzu,

právny úkon dlžníka, týkajúci sa jeho majetku a ukrátenie pohľadávky veriteľa, ktorý si prihlásil pohľadávku. Žalobca mal za to, že predložením uvedených dôkazov došlo k preukázaniu všetkých predpokladov odporovateľnosti. Žalobca predložením zmluvy o zmene subjektu preukázal existenciu aj účinnosť právneho úkonu, ktorá skutočnosť ani nebola medzi stranami sporná. Predložením účtovnej závierky ku dňu 31.12.2014 preukázal žalobca, že úpadca bol predĺžený a jeho majetok nepostačoval na úhradu jeho záväzkov. V čase predĺženia úpadcu uskutočnil úkon, ktorým bezodplatne previedol svoje majetkové právo, čím došlo k zníženiu hodnoty jeho majetku. V konaní rovnako nebolo sporné, že bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu, ani to, že predmetná zmluva je úkonom, ktorý sa týka majetku úpadcu. Predloženými dôkazmi bolo preukázané aj ukrátenie pohľadávky veriteľa, ktorý si pohľadávku prihlásil, a to najmä vo vzťahu k predloženým faktúram veriteľa Antalis, a.s., z ktorých vyplýva, že pohľadávky vzniknuté neuhradením týchto faktúr existovali v čase uskutočnenia odporovaného úkonu a ktoré boli prihlásené v konkurze. Majetok úpadcu nepostačuje na uhradenie týchto pohľadávok, pričom ak by nedošlo k odporovanému právnomu úkonu, bolo možné reálne očakávať, že speňažením motorového vozidla dôjde k získaniu prostriedkov, ktoré umožnia ich vyššie uspokojenie. Majetok úpadcu, pozostávajúci z nehnuteľností, sa nepodarilo speňažiť ani v druhom kole dražby za sumu 793.000,- Eur a je zjavné, že zo zvyšku majetku zapísaného v súpise majetkových podstát nemožno očakávať výťažok, ktorý by uspokojil pohľadávky veriteľov v plnom rozsahu.

12. Žalobca tak mal za to, že rozsudok súdu prvej inštancie je v rozpore so zákonom, nakoľko trpí vadami spočívajúcimi v nesprávnych skutkových zisteniach a na nesprávnom právnom posúdení. Ak okresný súd konštatoval, že žalobca nepreukázal všeobecné podmienky odporovateľnosti právnych úkonov podľa § 57 ods. 4 ZKR, tak okresný súd z vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Vo vzťahu k naplneniu odvolacích dôvodov poukázal žalobca na rozsudok Krajského súdu Košice vo veci sp.zn. 5Co/4/2017. Žalobca preto žiadal rozsudok okresného súdu zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť.

13. Žalovaní v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedli, že rozsudok okresného súdu spĺňa náležitosti na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie, pričom žalobca vo svojom odvolaní iba účelovo napáda neodôvodnenosť niektorých jeho častí. Žalobca v odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iný záver ako ten, ktorý vyslovil súd prvej inštancie. Tvrdenie žalobcu o naplnení podmienky odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR je podľa žalovaných bez reálneho preukázania. Splnenie povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR spočíva v preukázaní konkrétneho ekonomického dopadu odporovaných právnych úkonov na uspokojenie pohľadávok konkurzných veriteľov, keď práve v dôsledku odporovaného úkonu nepostačuje majetok úpadcu na uspokojenie prihlásených pohľadávok konkurzných veriteľov. S poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline vo veci sp.zn. 13CoKR/2/2011 žalovaní uviedli, že pokiaľ žalobca tvrdil, že právne úkony dlžníka ukracujú uspokojenie pohľadávky veriteľa, bolo vecou dôkazného bremena žalobcu túto skutočnosť preukázať a predložiť o tom dôkazy. V skutkovo podobnom prípade žalobcu okresný súd vo veci sp.zn. 26Cbi/6/2016 konštatoval, že záver o ukrátení v zmysle § 57 ods. 4 ZKR predpokladá preukázanie konkrétneho ekonomického dopadu odporovaného právneho úkonu v majetkovej sfére dlžníka. Podľa žalovaných, pokiaľ sa žalobca domnieval, že preukázal splnenie základnej hmotnoprávnej podmienky odporovateľnosti podľa § 57 ods. 4 ZKR, a to s poukazom na platobnú neschopnosť v čase vyhlásenia konkurzu, tak samotné vyhlásenie konkurzu po splnení podmienok pre jeho vyhlásenie, teda po skonštatovaní úpadku, ktorý navyše v prípade, že išlo o úpadok vo forme platobnej neschopnosti, vypovedá len o záväzkoch na finančné plnenie, a nie o celkovom majetku úpadcu, tak samotná skutočnosť preukázania úpadku neznamena automaticky ukrátenie podľa § 57 ods. 4 ZKR. Podľa žalovaných je významný aj časový odstup medzi momentom, kedy nastali účinky odporovaných právnych úkonov (november 2014), a momentom, kedy nastali účinky vyhlásenia konkurzu (20.3.2015). Vzhľadom na uvedený časový odstup nie je možné vychádzať pri konštatovaní o ukrátení podľa § 57 ods. 4 ZKR z pomerov, ktoré boli na strane úpadcu k momentu vyhlásenia konkurzu, a stotožňovať majetkovú sféru úpadcu v čase vyhlásenia konkurzu s jeho majetkovými pomermi v momente, kedy nastali účinky odporovaných úkonov. Splnenie podmienky ukrátenia nie je možné konštatovať len na základe masy zistených pohľadávok konkurzných veriteľov. Žalovaní preto považujú záver o nepreukázaní základnej hmotnoprávnej podmienky odporovateľnosti za súladný so zákonom a vecne správny, a preto žiadali rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne potvrdiť.

14. Žalobca v písomnej reakcii na vyjadrenie žalovaných uviedol, že okresný súd žalobu zamietol z dôvodu, že: a) žalobca údajne neuviedol konkrétneho veriteľa úpadcu, ktorý bol ukrátený, a b)

žalobca nepreukázal, že uzatvorením zmluvy o zmene subjektu došlo k zmenšeniu majetku úpadcu. K otázke označenia konkrétneho veriteľa, ktorý bol ukrátený, žalobca poukázal na skutočnosť, že žaloba bola podaná ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. Prihlásené pohľadávky veriteľov sa zapisujú do zoznamu pohľadávok a žalobca v žalobe navrhol ako dôkaz vykonať zoznam pohľadávok z konkurzného spisu úpadcu. Žalobca tak preukázal existenciu všetkých prihlásených pohľadávok do konkurzného konania a preukázal aj existenciu pohľadávok ku dňu uzatvorenia odporovateľného právneho úkonu, a to priamym odkazom na dôkazný prostriedok - zoznam pohľadávok, z ktorého všetky náležitosti vyplývajú. Žalobca tak považuje za neprípustné uplatnenie § 132 ods. 2 CSP zo strany okresného súdu. Žalobca riadnym spôsobom označil konkrétneho veriteľa, ktorý bol ukrátený a ktorý prihlásil svoju pohľadávku do konkurzného konania, a to v podaní zo dňa 31.10.2016, kde označil aspoň jedného veriteľa, a to veriteľa Atlantis a.s. Vo vzťahu k zmenšeniu majetku úpadcu žalobca odkázal na svoje predchádzajúce tvrdenia, ktoré preukazujú úbytok hodnoty majetku úpadcu bezodplatným prevodom majetkového práva na s priaznenú osobu.

15. Na doručené vyjadrenie žalobcu žalovaní písomne nereagovali.

16. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu podľa ust. § 379 v spojení s ust. § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu potvrdený ako vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

17. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia ústneho pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 14CoKR/37/2018-517 zo dňa 16.4.2019 s tým, že podľa ust. § 219 ods. 1, 3 CSP bolo miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámené na úradnej tabuli krajského súdu a na webovej stránke tohto súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, v zmysle uvedeného uznesenia krajského súdu, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku Krajským súdom v Žiline, v spojení s ust. § 378 ods. 1 CSP.

18. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

19. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

20. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

21. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

22. Krajský súd uvádza, že sa za aplikácie ust. § 387 ods. 1, 2 CSP v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia okresného súdu a v podrobnostiach naň odkazuje. Práve z titulu aplikácie tohto ustanovenia nie je žiaduce, aby v odôvodnení rozhodnutia krajského súdu boli zopakované tie závery a zhodnotenia, ktoré už odzneli v odôvodnení prvoinštančného rozhodnutia. Je postačujúce, pokiaľ sa len k vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, vo väzbe k odvolacím dôvodom zvýraznia právne významné, poprípade skutkovo rozhodné okolnosti. Tento postoj krajského súdu je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 08. októbra 2009, v zmysle ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/2005, v zmysle ktorého „...pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvého stupňa, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu“, a

na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, podľa ktorého ...“odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.“

23. Krajský súd pri posudzovaní napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, v rozsahu a v medziach odvolacích dôvodov žalobcu, vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorým bol viazaný. Nebolo preukázané ani zistené, že by malo byť dokazovanie v odvolacom konaní zopakované alebo doplnené.

24. Za aplikácie relevantných zákonných ustanovení bol rozsudok okresného súdu posudzovaný krajským súdom v zmysle odvolacích dôvodov, ktoré v podanom odvolaní žalobca vymedzil odkazom na ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Žalobca tak namietal nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. K tejto námietke žalobcu krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že ak žalobca v podanom odvolaní namietal skutkové závery okresného súdu, jeho námietka vo svojej podstate smeruje voči výsledkom hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany súdu prvej inštancie. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.09.2011, sp. zn. 3Cdo 204/2009, v zmysle ktorého ...„Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov“. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a aby bolo rozhodnuté v súlade s požiadavkami a právnymi názormi účastníka (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto základného práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, alebo dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). Rozhodnutie okresného súdu v rovine dokazovania a zisteného skutkového stavu bolo vecne správne aj s poukazom na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 350/08, podľa ktorého ...„dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný.“. Odvolací súd nezistil taký postup okresného súdu, ktorý by znamenal vybočenie z kritérií vyššie uvedeného hodnotenia dôkazov. Rozhodnutie okresného súdu sa opieralo o tvrdenia a relevantné dôkazy produkované stranami v prvoinštančnom konaní a vychádzalo zo správne aplikovaných a interpretovaných právnych noriem na dostatočne a správne zistený skutkový stav veci. S námietkou nesprávnych skutkových zistení súvisí tiež otázka právneho posúdenia veci okresným súdom. Krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani jedna z týchto situácií v predmetnej sporovej právnej veci nenastala.

25. Krajský súd vo vzťahu k žalobou uplatnenému nároku považuje za potrebné zvýrazniť, že predpokladmi odporovateľnosti uplatnenej žalobcom ako správcom je vyhlásenie konkurzu, ďalej to, že právny úkon, ktorému sa odporuje, je právnym úkonom dlžníka, tento úkon sa týka majetku dlžníka podliehajúceho konkurzu, je platný, účinný, ukrajuje uspokojenie pohľadávky veriteľa, ktorý si pohľadávku v konkurze prihlásil, a zároveň musí byť odporovacia žaloba podaná v zákonom stanovenej lehote. Krajský súd pritom zvýrazňuje, že hmotnoprávnym predpokladom každej odporovateľnosti je, aby napadnutý právny úkon ukraľoval uspokojenie niektorej z prihlásených pohľadávok. Bez naplnenia tejto požiadavky právo odporovať právnemu úkonu nevznikne. Ide o podmienku, ktorá vždy pristupuje k jednotlivým skutkovým podstatám odporovateľných právnych úkonov, ktorá musí byť v

každom jednotlivom prípade splnená. Krajský súd konštatuje, že žalobca nepredložil také listiny, ktoré by preukazovali stav majetku úpadcu, jeho aktíva, pasíva v čase uzavretia napádaných právnych úkonov, ich účinkov. Nebolo tak možné vyhodnotiť, resp. skonštatovať preukázanie hmotnoprávneho predpokladu odporovateľnosti podľa ust. § 57 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z.z. Podľa názoru odvolacieho súdu pre vyslovenie záveru, že došlo k ukráteniu uspokojenia prihlásených pohľadávok iných veriteľov, neboli v konaní pred súdom prvej inštancie preukázané skutočnosti predstavujúce ukrátenie uspokojenia prihlásenej pohľadávky a nedostatok majetku úpadcu v čase uzavretia týchto úkonov pre uspokojenie iných veriteľov úpadcu. Krajský súd zvyrazňuje, že žalobca bol povinný tvrdiť a preukázať, či sa majetok úpadcu uzavretím dotknutých právnych úkonov zmenšil, v akom rozsahu, aký majetok úpadcovi zostal na uspokojenie prihlásených pohľadávok veriteľov. Skutočnosť, že ide o právne úkony, ktoré ukracujú uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov úpadcu, žalobca nepreukázal a k tomuto preukázaniu nedošlo ani odkazom na zoznam veriteľov, nakoľko z tohto zoznamu nie je zrejмый stav majetku úpadcu. V zhode so závermi súdu prvej inštancie uvádza krajský súd, že základná podmienka odporovateľnosti upravená v ust. § 57 ods. 4 ZKR musí byť naplnená aj v prípade skutkovej podstaty odporovateľnosti právneho úkonu ako úkonu bez primeraného protiplnenia podľa ust. § 58 ZKR. Žalobca tak bol povinný tvrdiť a preukázať, že uzatvorenou zmluvou o zmene subjektu zmluvy o spotrebnom úvere došlo k takému zmenšeniu majetku dlžníka, že v dôsledku tohto zmenšenia veriteľ dlžníka nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky buď vôbec alebo čiastočne. Záver o ukrátení vyžadovaný ust. § 57 ods. 4 ZKR predpokladá, aby žalobca preukázal taký konkrétny ekonomický dopad odporovaného právneho úkonu v majetkovej sfére dlžníka, ktorý je možné posúdiť a vyhodnotiť za preukázania stavu majetku úpadcu, teda jeho aktív a pasív v čase, kedy nastali účinky napadnutého právneho úkonu. Aj v prípade jednotlivých skutkových podstát odporovateľnosti právneho úkonu, tak ako sú tieto upravené v ustanoveniach ZKR, možno týmto úkonom odporovať úspešne len vtedy, ak nimi došlo k ukráteniu pohľadávky, ktorú si veriteľ po vyhlásení konkurzu riadne prihlásil. Všeobecne je možné odporovať iba tomu právnomu úkonu, ktorý ukrátil niektorého z veriteľov. Ide o základný predpoklad odporovateľnosti a právny úkon, ktorý tento predpoklad nespĺňa, nemôže byť vo vyvolanom súdnom konaní vyhlásený za neúčinný. Žalobca musí v takomto konaní tvrdiť a preukázať všetky hmotnoprávne predpoklady pre odporovateľnosť dotknutého právneho úkonu. V sporovom konaní sa vo všeobecnosti uplatňuje prejednávací zásada, a teda sporová strana má povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť. Následky spojené s nespĺnením týchto povinností vyústia do rozhodnutia, ktoré je nepriaznivé pre tú sporovú stranu, ktorá si tieto povinnosti nespĺnila. Pokiaľ sporová strana nespĺní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť sporovej strany za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté vo veci samej v jej neprospech. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer medzi stranami konania. Táto norma určuje tak rozsah dôkazného bremena, teda okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané, ako aj nositeľa dôkazného bremena. Otázkou splnenia povinnosti tvrdenia a povinnosti označiť dôkazy na preukázanie tvrdení musí všeobecný súd riešiť vždy so zreteľom na okolnosti prejednávanej veci.

26. Vo vzťahu k prejednávanej veci, kde žalobca uplatnil nárok ohľadom odporovateľnosti dotknutých právnych úkonov, zvyrazňuje krajský súd, že dôkazné bremeno preukázania predpokladov pre určenie neúčinnosti týchto úkonov nesie výlučne žalobca ako správca. Konkrétny právny úkon dlžníka - úpadcu spôsobuje ukrátenie uspokojenia prihlásených pohľadávok veriteľa v zásade vtedy, keď sa týmto právnym úkonom zmenší jeho majetok v takej miere, že prihlásené pohľadávky veriteľov v rámci konkurzného konania nebudú môcť byť uspokojené, a to buď vôbec alebo čiastočne. Predpokladom odporovateľnosti je tak objektívny ekonomický dôsledok vykonaných právnych úkonov, pričom to, či týmto právnym úkonom došlo k ukráteniu veriteľa, je vždy vecou zisťovania a dokazovania v súdnom konaní. Aj keď právnym úkonom dôjde k zmenšeniu majetku úpadcu, nie je možné domáhať sa úspešnej odporovateľnosti, ak majetok, ktorý dlžníkovi zostal, postačuje na uspokojenie prihlásenej pohľadávky veriteľa. V zhode so súdom prvej inštancie krajský súd ako súd odvolací konštatuje, že v prejednávanej veci žalobca nespĺnil svoju povinnosť tvrdenia a ani nadväzujúcu dôkaznú povinnosť vo vzťahu k naplneniu všeobecnej podmienky odporovateľnosti právnych úkonov v konkurze, a to preukázanie ukrátenia uspokojenia prihlásenej pohľadávky veriteľa podľa § 57 ods. 4 ZKR. Takýto záver nie je možné vyvodiť ani zo skutočnosti uplatneného nároku žalobcom v konaní ako nároku ohľadom právneho úkonu úpadcu vo vzťahu k spriaznenej osobe, keď z ust. § 58 ods. 2 ZKR vyplýva, že v prípade úkonu urobeného v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom sa predpokladá výlučne úpadok dlžníka v čase urobenia právneho úkonu a nie skutočnosť ukrátenia prihlásených pohľadávok veriteľov

v dôsledku tohto úkonu. Samotný predpoklad existencie úpadku v čase uskutočnenia napadnutých právnych úkonov tak nepreukazuje ukrátenie v zmysle ust. § 57 ods. 4 ZKR. Okresný súd vecne správne konštatoval, že z tvrdení žalobcu a ním predložených listinných dôkazných prostriedkov nevyplývajú okolnosti ozrejmujuce hodnotu stavu majetku úpadcu v čase účinnosti odporovaných právnych úkonov z hľadiska konkrétneho dopadu týchto úkonov na majetkové pomery úpadcu. Zvýrazňuje krajský súd, že bolo na žalobcov, aby preukázal stav majetku úpadcu k momentu uskutočnenia napadnutých právnych úkonov, či došlo k zmenšeniu možnosti uspokojenia pohľadávok tých veriteľov v čase uskutočnených právnych úkonov, ktorí si prihlásili svoje pohľadávky v konkurznom konaní. Správca mal preukázať hodnotu majetku úpadcu pred účinnosťou sporných právnych úkonov a pohľadávky veriteľov, ktoré by sa mohli z tohto majetku dlžníka uspokojiť. Žalobca musí v konaní preukázať, že majetok dlžníka po účinnosti odporovaných právnych úkonov už nestačil na úplné uspokojenie pohľadávok veriteľov, a to práve v dôsledku účinnosti týchto právnych úkonov, resp. že sa miera uspokojenia pohľadávok veriteľov znížila. Predpokladom odporovateľnosti v zmysle uvedeného ust. § 57 ods. 4 ZKR je zníženie uspokojenia pohľadávok veriteľov dlžníka, čo predpokladá také zmenšenie hodnoty majetku dlžníka, že po účinnosti odporovaného právneho úkonu sa zníži uspokojenie pohľadávok veriteľov. K tomu dochádza aj vtedy, ak dlžník nemal ani pred vykonaním odporovaného právneho úkonu dostatok majetku na úplné uspokojenie pohľadávok veriteľov, avšak po účinnosti tohto právneho úkonu sa miera uspokojenia pohľadávok veriteľov ešte viac znížila. Zároveň v prípade, že by odporovaným právnym úkonom síce došlo k zníženiu hodnoty majetku dlžníka, avšak zostávajúci majetok dlžníka by stačil na uspokojenie pohľadávok veriteľov, rovnako by odporovacia žaloba nemohla byť úspešná.

27. Správca ako nositeľ dôkazného bremena nepreukázal, že po uskutočnení dotknutých právnych úkonov majetok dlžníka, ktorý by prípadne pred týmito úkonmi stačil na uspokojenie pohľadávok veriteľov, po ich uskutočnení na úplné uspokojenie nepostačoval, resp. že ak tento majetok ani pred uskutočnením úkonov nestačil na plné uspokojenie pohľadávok veriteľov, tak sa po účinnosti týchto právnych úkonov miera uspokojenia ešte viac znížila. V zhode so súdom prvej inštancie zvýrazňuje krajský súd, že stav majetku dlžníka pre potreby posúdenia, či konkrétnymi úkonmi došlo k ukráteniu uspokojenia pohľadávok jeho veriteľov, je potrebné skúmať k momentu uskutočnenia (účinnosti) týchto úkonov, pretože len v kontexte majetkových pomerov dlžníka zistených k tomuto momentu je možné hovoriť o tom, že právny úkon uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka ukracuje. Ani skutočnosť, že sa jedná o právny úkon úpadcu, uskutočnený v prospech spriaznenej osoby, nezabavuje žalobcu povinnosti preukázať uvedený základný hmotnoprávny predpoklad odporovacej žaloby, a to, že ide o úkon ukracujúci. Pokiaľ žalobca v konaní poukazoval na predloženú účtovnú závierku za obdobie roku 2014 a zároveň argumentoval úpadkom dlžníka vo forme predĺženia, zvýrazňuje krajský súd, že z obsahu tohto listinného dôkazu vyplýva len informácia o stave majetku úpadcu, o jeho záväzkoch a o rozdieli majetku a záväzkov, teda o jeho vlastnom imaní ako účtovnej jednotky v danom účtovnom období, do ktorého spadá i moment uzavretia napadnutej zmluvy o zmene subjektu zmluvy o spotrebnom úvere. Krajský súd v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že samotná účtovná závierka je dokladom, ktorý spolu s výkazom ziskov a strát, súvahou a poznámkami k súvahe predstavuje ucelený zdroj informácií o účtovnom stave majetku konkrétnej účtovnej jednotky. Účtovná závierka úpadcu k 31.12.2014 tak nepreukazuje ukrátenie podľa § 57 ods. 4 ZKR napadnutým právnym úkonom. Žalobca bol v konaní povinný preukázať konkrétny ekonomický dopad napadnutých právnych úkonov v majetkovej sfére dlžníka, ktorý je možné hodnotiť len pri preukázaní stavu majetku úpadcu, teda jeho aktív a pasív v čase, kedy nastali účinky napadnutého právneho úkonu a bezprostredne po ich uskutočnení. Úspešnosť odporovateľnosti závisí o toho, či sa majetok dlžníka právnym úkonom, ktorému sa odporuje, zmenšil a v akom rozsahu a aký majetok zostal na uspokojenie pohľadávky. Len zo samotného vyhlásenia konkurzu pri splnení podmienok pre jeho vyhlásenie v zmysle § 3 ods. 1 ZKR, teda po skonštatovaní úpadku, nie je možné vyvodiť záver o preukázaní ukrátenia konkrétnej pohľadávky odporovanými právnymi úkonmi. Rovnaké závery o nepreukázaní ekonomického dopadu týchto právnych úkonov možno stiahnuť aj na vymedzenie prihlásených pohľadávok odkazom na ich zoznam, či poukazom na pohľadávky konkrétneho veriteľa Antalis a.s. S ohľadom na vecne správny záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní základnej hmotnoprávnej podmienky v zmysle ust. § 57 ods. 4 ZKR je bez právneho významu odvolacia námietka žalobcu, že v konaní dostatočným spôsobom vymedzil konkrétneho veriteľa, uspokojenie pohľadávky ktorého malo byť napadnutými právnymi úkonmi ukrátené.

28. Krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť, že rozhodovaním tak okresného súdu ako aj súdu odvolacieho nedošlo ani k zásahu do právnej istoty sporových strán, keďže pri posudzovaní nároku

žalobcu sa vychádzalo z dôkazného právneho stavu, ktorý tu bol zistený do momentu rozhodovania súdom prvej inštancie a ktorý bol krajským súdom obdobne vyhodnotený v rozsudku vo veci sp.zn. 13CoKR/40/2016 a vo veci sp.zn. 14CoKR/20/2016. Krajský súd zvyrazňuje aj svoju rozhodovaciu činnosť vo vzťahu k obdobným žalobcom uplatneným nárokom, ktoré boli rovnako posúdené v konaniach krajského súdu sp. zn. 13CoKR/29/2017, 14CoKR/23/2017 a 14CoKR/16/2018. V tejto súvislosti odvolací súd pripomína čl. 2 CSP a poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 300/06, podľa ktorého „Aj keď závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie“.

29. Vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutia krajského súdu sa uvádza, že reagoval len na argumentáciu žalobcu v odvolaní majúcu pre vec podstatný význam, ktorý postup je v súlade s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp.zn. II. ÚS 78/05 zo dňa 16. marca 2005, podľa ktorého „...súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občiansko-súdnom konaní podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Táto norma sa uplatňuje v odvolacom konaní (§ 211 Občianskeho súdneho poriadku). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní“. Zo znenia uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03 zo dňa 3. júla 2003 vyplýva, že „...všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, príp. dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces“. Krajský súd vzhľadom k aplikácii § 387 ods. 2 CSP, keď sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a naň odkazuje, zvyrazňuje, že vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalobcu nie je potrebné ani žiaduce opätovne zopakovať skutkové zistenia a právne závery, ktoré vyplývajú z napadnutého rozsudku okresného súdu, ale je postačujúce na ne len odkázať (uznesenie ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 350/09, rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo 170/2005).

30. V zmysle uvedených zhodnotení neboli dané dôvody, ktoré by mohli viesť k zrušeniu alebo zmene odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, a preto bolo krajským súdom prístupné k potvrdeniu tohto rozsudku ako vecne správneho rozhodnutia podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP, a to tak vo výroku, ktorým okresný súd žalobu zamietol, ako aj vo výroku o náhrade trov prvoinštančného konania. Výrok o trovách konania pred súdom prvej inštancie nebol odvolaním žalobcu osobitne napadnutý a ako výrok závislý od výroku v merite veci bol preto pri potvrdení rozsudku okresného súdu rovnako potvrdený ako vecne správne rozhodnutie.

31. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní boli v celom rozsahu úspešní žalovaní v 1/ a 2/ rade, ktorým tak bola krajským súdom priznaná plná náhrada trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.